

Peace-Clay

John Martin Ramsay, Køng højskole, 1981

Jelling Stone
carving linking
Celtic and
Christian imagery.

1. How came this earth to serve me so,
to hold my drink, this harvest mead?
What weathered torment, root and ice
now warms and calms my deepest need?

2. A battle and a lullaby—
all broken 'til it can't divide.
Dark quietness the peace-clay found
well underneath the storm and tide.

3. But, who has kicked the wheel of peace
and brought you from your hidden place
to face the changing human face
requiring honor or disgrace?

4. There had been giants on this land
who threw the cup with heart and hand.
No idle work from which we drink.
They chose their place to take a stand.

5. A flaw is found; the drink leaks through.
New hues define our color key.
No longer loved, it's cast aside
behind the stairs of history.

6. What fledgling now will wedge the clay?
Too much is left upon the shelf.
Be foolish-wise, spin 'round and 'round
pressed out and in upon yourself.

7. If we shall learn what paradox
turned summer joy from winter fright,
then take the peace-clay from the dark
and choose the strife that leads to life.

I used the poetic meter from
this ancient folk song which is a
test of wits and loyalty
matching a weaver against the
devil.

The Devil's Questions,
a Virginia folk song;
tune as sung by
Richard Chase. Child
ballad #1. e.g. see
[https://www.youtube.com/
watch?v=jLSW9iZiyKs](https://www.youtube.com/watch?v=jLSW9iZiyKs)

Tekst: N. F. S. Grundtvig, 1834
Melodi: J. P. E. Hartmann, 1868

Nu skal det åbenbares,
at gammel kærlighed
i hver en skærsild klares
og er for rust i fred.
For levende og døde
kan daners hjerter bløde,
men isne kan de ej!

End lever kærligheden,
som aldrig skal forgå,
men klare sig heneden
til livet at forstå,
til klart ham at begribe,
der evig er i live,
som kærligheden selv.

Så er da ikke brustet
"fuldkommenhedens bånd",
vor kæde er ej rustet,
den bryder ingen hånd,
men af hvert led udspringer
en blomst med fuglevinger
til gyldenårets krans.

Ja, kæden af kærminde
man sagtens prise tør:
jo stærkere den binder,
des friere den gør,
jo længer den mon vare,
des mindre står den fare,
des gyldnere den bli'r.

Man længe nok må sige,

at kærlighed er blind,
det bli'r dog lysets rige,
hvor ret den strømmer ind.
Og han har aldrig levet,
som klog på det er blevet,
han først ej havde kær.

Fra arildstid her inde
vi elsked "liv og fred",
og hos vor dannekvinde
vi elsked kærlighed,
så, er den livets gåde,
den sikkert bedst vil råde
fuldvoksne dannemænd.

Et lys sig da udbreder,
som trindt i mark og skov
om liv og sandhed freder,
forklarer friheds lov,
som idræt, ord og tanker
kun holder så i skranker,
at frihed kan bestå!

Da skal man freden fatte
som livets sommervejr.
Da skal man kæmpen skatte,
som drog for den sit sværd,
ej alt i fred-lér forme,
men vælge livets storme
for gravens stille ro.

Da skal man forskel kende
på solskin og på lyn,
skønt begge de kan brænde
og skabe klare syn,
thi, som fornuften giver,

det ene lys opliver,
det andet slår ihjel!